

I tromesečje

1. ISUS, TVOJ NAJBOLJI PRIJATELJ

»A ovo je život večni da poznaju tebe jedinoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.« (Jovan 17,3)

Znate li šta znači biti usamljen? Tako usamljen da vam niko ne pravi društvo sem sopstvenih misli? Znate li šta znači kao dete želeti da se igraš sa drugom decom i uvek se sretati sa rujanjem? Znate li šta znači čeznuti za odmorom i ohrabrenjem u svojoj sopstvenoj kući, pa čak i tu sretati se sa ismevanjem i zajedljivošću? Znate li kako boli kad nemate nikoga sa kim možete da razgovarate, nikoga da sa njim nešto podelite? Da li ste osećali bol zbog toga što ste nepoželjni, ili gorko razočarenje zbog raskinutog poverenja? Da li ste već nekad bili pozvani da se upoznate sa nekim a taj je došao tek kad je pao mrak - da vas niko ne bi video zajedno? Da li vas je već neko svuda sledio kako bi otkrio nešto što bi mogao da izvrne i tako opravda svoju nameru da vas ubije? Jeste li se ikad vratili u svoj rodni grad, tražeći stare poznanike i rodbinu, a oni vas dočekali kamenicama?

Da li ste se ikad toliko predali da vam nije ništa ostalo? Jeste li se ikad tako borili sa silama zla da vam je umesto znoja sa čela kapala krv? Da li su vas otvrdnuli ljudi ikada grubo tukli, a ljubav prema njima zadržavala vas da im ne uzvratite?

Jeste li ikad osetili oštar bol uzrokovan trnjem koje vam se zarilo duboko u lobanju i slepoočnice. Je li vam ikad neko pljunuo u ranjeno i okrvavljeno lice? Znate li šta znači boriti se i dalje iako krv otiče i natapa grubo drvo? Mislite li da biste se borili i dalje, svojevolumno

odlučujući da umrete za one koji vas mrze, preziru i odbacuju? Jeste li ikad osetili razdirući proboj velikog klina kroz šake i noge? Jeste li ikad osetili svakim živcem svoga tela grubi udarac krsta o dno kamenite rupe? Jeste li ikad visili na ranama koje su se sve više širile dok vam se gomila rugala i bacala kamenje na izmrcvareno telo?

Jeste li bili povređeni? Da li ste patili? Jeste li ikad umirali usamljeni, zbog onih koji su odbili da vam dozvole da im budete prijatelj? Pri kraju svog boravka na Zemlji, Isus je umro. Dok je bio ovde, na Zemlji, čeznuo je za prijateljstvom i zajedništvom.

On još uvek čeka i želi da te prihvati. Zar nećeš postati Njegov prijatelj?

2. IZNAD SVIH

»Koji odozgo dolazi nad svima je; koji je sa zemlje od zemlje je, i govori od zemlje; koji dolazi s neba nad svima je.« (Jovan 3,31)

Sredinom 19. veka američki književnik i filozof Ralf Valdo Emerson, pobornik filozofskog pokreta poznatog kao »transcendentalizam«, smatrao je da pravo poznavanje istine dolazi kroz lična iskustva. Emerson je napisao: »Verovati vlastitoj misli, verovati da ono što je u vašem ličnom životu istina postaje istinom za sve ljude, može samo genij.«

Nažalost, Emersonova zabluda se ukorenila, a lične misli o Bogu zamenile su Božje misli i ono što Bog govori o sebi. Bog je poručio po proroku Isaiji:

»Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putovi moji viši od vaših putova, i misli moje od vaših misli.« (Isaija 55,9)

Jedan od drevnih pesnika u Izrailju, Božju je veličinu izrazio ovim rečima:

»Jer poznah da je velik Gospod, i Gospod naš svrh svijeh bogova. Što god hoće, sve Gospod čini, na nebesima i na zemlji, u morima i u svima bezdanima.« (Psalam 135,5.6)

Isus je slika nevidljivog Boga. On je izvor sve istine. Jedino Bog, Stvoritelj svega postojećeg, zaslužuje se nazvati transcendentnim, što

znači iznad svega postojećeg. Nasuprot onom što je Emerson zaključio, istina dolazi odozgo, od Boga a nije rezultat našeg razmišljanja.

Bez obzira šta mi mislimo i nastojimo shvatiti, da bi shvatili Boga na nebu, naše misli mogu jedino izraziti potrebu za spoznajom Njegove istine i ljubavi.

3. BOG DOVRŠAVA ONO ŠTO OTPOČINJE

»Jer još malo, vrlo malo, pa će doći onaj koji treba da dođe i neće odocniti.« (Jevrejima 10,37)

»Pre dosta godina moj otac i stric održavali su evangelizaciju u jednom gradu«, piše Moris Venden. »Moj stric je jedne večeri tek počeo da govori, kad je čovek iz prvih redova skočio, okrenuo se i počeo da viče slušaocima: 'Ne verujte ni reč od onoga što vam govore braća Venden! Govore o kraju sveta koji se nikada neće dogoditi. Sve stoji kako je oduvek bilo i tako će zauvek ostati.' Okrenuo se mom stricu i nastavio: 'Ne možeš mi navesti nijedan dokaz da će se to dogoditi.'

'Mogu!' odgovorio je moj stric. 'Ti si u stvari poslednji dokaz koji mogu da vidim.'

'Šta time hoćeš da kažeš?'

Moj stric je čitao 2. Petrovu 3,3.4: 'I ovo znajte najprije da će u posljednje dane doći rugači koji će živjeti po svojim željama. I govoriti: gdje je obećanje dolaska njegova? Jer otkako oci pomriješe sve stoji tako od početka stvorenja.' Čovek se strovalio u svoju stolicu. U ta stara vremena događale su se zanimljive i uzbuđljive stvari! Gospod je davao prave stihove u pravo vreme.«

Bog ne otpočinja nešto što će ostaviti nedovršeno. Navika je ljudi u svetu greha da otpočnu nešto i da to nikada ne završe. Roditelji se trude da nauče svoju decu kako treba da završe ono što su otpočela. Međutim, Isus uvek završava ono što je otpočeo. U jutro vaskrsenja zastao je dovoljno dugo da savije mrtvačke zavoje i uredno ih složi. On ih je odložio. Nisu Mu više bili potrebni. To nam nešto govori o Isusu. Šta će Isus dovršiti svojim ponovnim dolaskom? Dvršiće veliki plan spasenja, otkupljenja i obnovljenja. Pobrinuo se za nešto više od

male promene u vezi sa našim rođenjem na svetu greha. U stanju je da ostvari i završi posao koji je otpočeo u našem životu. On će ga završiti sve do kraja, koji predstavlja početak večnosti.

Isus dolazi. Dolazi otvoreno i javno da Ga svi vide. Dolazi da dovrši delo koje je otpočeo otkupljenjem. Dolazi da nas oslobodi sveta greha i da nas uzme da živimo s Njime u stanovima koje je pripremio za one koji Ga ljube.

4. ISUS OTKRIVEN HILJADUGODIŠNJICOM

»Ko se neće pobojati tebe, Gospode, i proslaviti ime tvoje? Jer si ti jedan svet; jer će svi neznabošci doći i pokloniti se pred tobom; jer se tvoji sudovi javiše.« (Otkrivenje 15,4)

Dvadrseto poglavlje knjige Otkrivenje je jedino u Bibliji u kome je spomenuta hiljadugodišnjica ili milenijum. Pogledajmo prvih šest stihova: »I vidjeh anđela gdje silazi s neba, koji imaše ključ od bezdana i verige velike u ruci svojoj. I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je đavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina. I u bezdan baci je, i zatvori je, i zapečati nad njom, da više ne prelašćuje naroda, dok se ne navrši hiljada godina; i potom valja da bude odriješena na malo vremena.

I vidjeh prijestole, i sjedahu na njima, i dade im se sud, i duše isječenih za svjedočanstvo Isusovo i za riječ Božju, koji se ne pokloniše zvijeri ni ikoni njezinoj, i ne primiše žiga na čelima svojim i na ruci svojoj; i oživješe i carovaše s Hristom hiljadu godina. A ostali mrtvaci ne oživješe, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje. Blažen je i svet onaj koji ima dijel u prvom vaskrsenju; nad njima druga smrt nema oblasti, nego će biti sveštenici Boga u Hristu, i carovaće s njim hiljadu godina.«

Početak hiljadugodišnjice označava prvo vaskrsenje. Na kraju tog perioda je drugo vaskrsenje. Pravedni ustaju u prvom vaskrsenju prilikom Hristovog dolaska. Uzeti su na nebo da žive i vladaju sa Hristom. Zli su još u svojim grobovima do drugog vaskrsenja, posle hiljadugodišnjice. Sotona i njegove vojske vezane su za Zemlju. Kada Isus bude došao, proglašiće neka se sveti i dalje svete, a pogani i dalje

pogane. Uprkos tome što se sotona trudi da nas navede da verujemo da postoji druga prilika, Biblija nas uči da postoji samo jedna. Za žive još uvek ima vremena, bar za većinu. Vrata su još uvek otvorena i kroz njih se još uvek može proći.

5. NAŠE NAJBOLJE

»Jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru; i to nije od vas, dar je Božij...« Efescima 2,8

Čileanski pesnik Pablo Neruda bio je kao dete veoma nesrećan i usamljen. Nije imao braće i sestara, a ni prijatelja. Jednog je dana lutajući dvorištem otkrio rupu u ogradi. Odjednom se neka mala ruka ispružila prema njemu kroz tu rupu i odmah nestala. Na tlu je ostala mala igračka, vuneno jagnje.

Pablo je otrčao i doneo svoju najdražu igračku koju je imao. Ostavio je na istom mestu i zgrabio vuneno jagnje koje mu je postalo najveće blago.

Razmena igračaka ga je kasnije podstakla da shvati duboku, ali vrlo jednostavnu činjenicu: znati da se neko brine za tebe, najveći je dar u životu.

Razmislimo danas o Božjem daru kojim nas je darovao: Njegova ruka koja se pruža prema nama svojom ljubavlju poslala je Isusa Hrista, Njegovog Sina da umre umesto nas, da nas izbavi od greha. Spasenje je zaista dragocen i neuništiv dar Božji kojeg smo primili verom.

Kako bi trebalo odgovoriti na Božju bezgraničnu ljubav i milost? Dajmo Mu najbolje što posedujemo: svoje srce.

Kažimo Mu danas: »Bože, pomози mi da prihvatim Tvoju milost sa zahvalnošću, da Ti zauzvrat predam svoje celokupno biće u službi propovedanja Tvoje ljubavi i milosti koju si pokazao u Isusu Hristu.«

6. POSLUŠNOST SE JAVLJA IZ MIRA

»Velik mir imaju oni koji ljube zakon tvoj, i u njih nema spoticanja.«
(Psalam 119,165)

Zadivljujuća je činjenica da Božje praštanje, Njegova milost i Njegov mir menjaju naš život. Mir je kupljen na krstu i zbog krsta za nas je danas dobra vest: »Koji dolazi k meni neću ga istjerati napolje.« (Jovan 6,37)

Ako želiš pobjedu i težiš za pravom poslušnošću, prvi preduslov koji moraš razumeti jeste velika Božja ljubav i Njegovo stalno prihvatanje. Jedina osoba koja može poslušati na pravi način jeste ona koja ima mir i koju Bog prihvata.

Mi smo u opasnosti da zaključimo kako je poslušnost nemoguće postići i da ona uopšte nije neophodna. Tada zaboravljamo ono što kaže Duh proroštva u knjizi Čežnja vekova na 657. strani: »Poslušnost ili neposlušnost su pitanje o kome treba da odluči ceo svet.« Ne zaboravimo da je osnovna činjenica velike borbe i jedini razlog zašto je sotona morao da padne s neba, sa svojim optužbama protiv Boga da je stvorio zakone koje je nemoguće poštovati, u suštini baš to da li je poslušnost moguća ili nije. Velika borba još uvek nije privedena kraju i o pitanju da li je poslušnost moguća još uvek se raspravlja. Bog kaže da je ona osnovna. Sotona tvrdi da ju je nemoguće postići. A svako od nas mora da odluči kome će verovati. Kad dođemo Bogu, potvrđujući svoju bespomoćnost da spasemo sami sebe, ili da sami poslušamo Božji zakon, On nam daje mir. Mir donosi oslobođenje. Mir proizvodi pobjedu. Mir će doneti i poslušnost - jedinu vrstu prave poslušnosti koja postoji.

7. ISUS OTKRIVEN ISTINOM O SUBOTI

»I govoraše im: subota je načinjena čovjeka radi, a nije čovjek subote radi. Dakle je gospodar sin čovječiji i od subote.« (Marko 2,27.28)

Postoje pouzdani astronomski razlozi za dužinu godine. To je vreme koje je potrebno Zemlji da obiđe oko Sunca - 365 dana, 5

sati, 45 minuta i 46 sekundi. Dužina meseca zasnovana je na odnosu između Zemlje i Meseca. Dan pronalazi svoju osnovu u rotaciji Zemlje oko svoje ose. Jeste li u poslednje vreme razmišljali koji astronomski razlog postoji za sedmicu? Jedini razlog za sedmicu, uprkos svim nevernicima i skepticima, jeste stvaranje. Svaki put kad neko na svetu, bez obzira na svoje razmišljanje, zanimanje ili verska osećanja, izjavi: »Danas je ponedjeljak, drugi dan u sedmici«, on time potvrđuje istinitost izveštaja o stvaranju!

Isus je izjavio da je On gospodar Subote. Ona je znak Njegove stvaralačke moći. To je ono što Ga čini gospodarem Subote. Data je u čast stvaranja. Reći da je Subota data zbog Jevreja bilo bi isto kao tvrditi da je ceo svet dat Jevrejima! Svet je stvoren za čoveka, i Subota je načinjena čoveka radi.

Biblija kaže da se sećamo dana Subotnog. Šta nam Subota govori o Isusu koji je gospodar Subote? Pre svega, pokazuje nam da je Isus veliki Oslobođilac. Zapovest o Suboti ponovljena je Izrailjcima kad su oslobođeni iz egipatskog ropstva (5. Mojsijeva 5,15). Mi smo telesni, prodani pod greh! Ali Isus nam danas dolazi i nudi slobodu. Danas postaje naš Oslobođilac. Subota nas svake sedmice podseća na tu činjenicu. Kad prihvatimo Jevandjelje, oslobođeni smo svog pobunjeničtva. U toku svog rasta možemo i padati i grešiti, ali smo oslobođeni svog pobunjeničtva i imamo razloga da slavimo slobodu koju Subota predstavlja.

8. OBNOVA

»Evo, ja ću ga iscijeliti i zdravlje mu dati, iscijeliću ih i pokazaću im obilje mira, postojanoga mira.« (Jeremija 33,6)

Pre više od 30 godina, na planini Sveta Helena u Americi došlo je do velike erupcije vulkana. To je bila jedna od najvećih prirodnih katastrofa tog doba. Vrh planine je eksplodirao pa je izbačeno u atmosferu mnogo kamene prašine pomešane sa pepelom i dimom koja se dizala 34 km u visinu. U isto se vreme lavina pomešana sa kamenjem, blatom i ledom spustila niz planinu, uništavajući sve što se našlo

pred njom. Od tada pa na ovamo američka vlada je trošila mnogo novca kako bi obnovila ovu planinu i okolinu koja je bila uništena.

U tom postupku obnove prirode i okoline, vidimo sliku Božjeg praštanja i ozdravljenja od onoga što je zadesilo čoveka zbog neposlušnosti i nepokornosti Božjim zapovestima. Kada je Bog dopustio da Njegov narod ode u vavilonsko ropstvo, obećao im je:

»Evo, ja ću ga iscijeliti i zdravlje mu dati, iscijeliću ih i pokazaću im obilje mira, postojanoga mira.« (Jeremija 33,6)

Za pravu duhovnu obnovu je potrebno vreme ali ako dopustimo Bogu da očisti naš život, on će nas zaštititi od budućih nevolja i promašaja. Hristos uklanja i najtvrdokornije mrlje greha, samo ako Mu to dopustimo.

9. ALFA I OMEGA

»Ja sam alfa i omega, početak i svršetak, prvi i posljednji.« Otkrivenje 22,13

Alfa i Omega su prvo i poslednje slovo grčke azbuke. Kada Bog kaže da je On Alfa i Omega, time nesumnjivo misli na to da je postojao na početku istorije i da će imati poslednju reč u vezi sa njom.

»Vjerom poznajemo da je svijet riječju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo.« (Jevrejima 11,3)

»I reče mi: svrši se. Ja sam alfa i omega, početak i svršetak. Ja ću žednome dati iz izvora vode žive zabadava.« (Otkrivenje 21,6)

Sve što je vidljivo ima svoj početak. Pojavilo se na zapovest Sve-mogućeg Boga. Kada mu dođe svršetak, isti će glas zapovediti da ga zameni ono nevidljivo i večno. Svako čovekovo delo tokom duge istorije čovečanstva, sa svim radostima i žalostima, uspesima i promašajima, dešava se između alfe i omega. Samo »reč Boga našega ostaje doveka« (Isaija 40,8).

Jedino ta reč govori čoveku sve što treba znati o prošlosti i budućnosti, početku i svršetku. Ni nauka ni razum ne mogu nam otkriti u potpunosti prošlost ili budućnost. To može samo Onaj koji je Alfa i Omega kroz svoju Svetu reč.

10. VELIKA PLANINA MOLITVE

»Toga radi i mi od onoga dana kako čusmo ne prestajemo za vas moliti se Bogu...« (Kološanima 1,9)

Ako ste nekad u životu čuli kako vam neko kaže: »Molim se za tebe i nastaviću da se molim«, to je teško zaboraviti! Svi smo čitali o čoveku koji se zvao Petar, a Isus mu je rekao: »Sotona te želi, ali ja sam se molio za tebe da tvoja vera ne oslabi.« I iznenada, dok se Petar kleo i preklinjao pored vatre, javile su mu se u umu reči: »Ja se molih za tebe«.

Jedan propovednik je ispričao sledeći događaj:

Na jednom bogoslužju sredinom sedmice poveo sam razgovor o vrednosti molitve. Pokušavali smo da dokučimo kako molitva deluje, u kojim sve slučajevima. Na kraju smo kazali: »Da li bismo se molili za neki nerešiv slučaj?« Dogodilo se da sam baš tog dana bio u poseti jednom misionaru koji se razočarao, vratio kući i digao ruke od svega - od Boga, Crkve i svega. On i njegova porodica bili su ogorčeni i svi su to znali. Dok sam tog dana odlazio od njih, čovek je rekao: »Nemojte se za nas ni moliti!« Njegov slučaj bio mi je te večeri u mislima. Spomenuo sam njegovo ime. Većina od nas ga je poznavala. Složili smo se da bi bilo teško pronaći teži slučaj. Odlučili smo da ćemo se tog meseca svi moliti kod svojih kuća svakog dana, a sredom uveče zajedno u crkvi, za ovu porodicu. Sledeće sedmice izgorela mu je kuća. Na molitvenom bogoslužju upitao sam: »Za šta ste se vi uopšte molili?« Molili smo se ponovo. Sledeće sedmice izgubio je nešto od skupe opreme koja mu je bila neophodna na poslu. Čak su i novine pisale o tome. Nastavljali smo da se molimo. Nismo razumeli šta se u suštini događa. Sotona? Bog? Ko? Sve što znamo to je da je na kraju meseca, poslednje subote, na početku bogoslužjenja, u crkvu ušao ovaj čovek sa svojom porodicom.

Treba više da se molimo. Zar ne mislite tako? Jeste, trebalo bi! Molitve onih koji u njima straže velika su oграда koja nam onemogućava da se izgubimo u svetu.

11. IZ TAME U SVETLOST

»Narod koji hodi u tami vidjeće vidjelo veliko, i onima koji sjede u zemlji gdje je smrtni sjen zasvijetliće vidjelo.« (Isaija 9,2)

Ove reči je izgovorio poznati prorok Isaija, a odnosile su se na buduće stanovnike Galileje. Ispunile su se nekoliko vekova posle toga, kada je nakon svog krštenja u reci Jordan i iskušenja u pustinji Isus Hristos započeo svoju službu na tome području. Njegov dolazak smatrao se dolaskom velikog svetla jer je bio propraćen silnim delima koja su Ga isticala kao Sina Božjeg.

Isus Hristos nije više na zemlji u vidljivom obliku, kao što je bio tada. Umro je i vaskrsao i sada sedi s desne strane Božjeg prestola. Ali to ga nije učinilo nedostupnim nama. Pomoću Biblije, potpune Božje reči koja nam je na raspolaganju mi Ga možemo videti u svetlosti većoj i jasnijoj nego Galilejci Njegovog vremena.

Da li smo spremni izložiti se tom svetlu? Oni koji su se u ono doba obratili Njemu, bili su preobraženi. Prešli su iz tame u videlo i u Njemu pronašli mir i spasenje. Dopuslimo mu i mi danas da zasvetli u našim srcima. Nemojmo ništa skrivati od Njega i On će svojom svetlošću rasterati tamu.

12. MNOGO OPROŠTENO - VELIKA LJUBAV

»Zato kažem ti: opraštaju joj se gresi mnogi, jer je veliku ljubav imala; a kome se malo oprašta ima malu ljubav.« (Luka 7,47)

U Simonovoj kući bila je gozba. Simon se zabrinuo da je Isusovo prihvatanje i praštanje suviše slobodno. Zato mu je Isus ispričao priču o dva dužnika. Jedan od njih dugovao je veliku sumu. Dug drugoga bio je mali. Obojici je gospodar oprostio. Isus je upitao: »Koji će ga od njih dvojice većma ljubiti? A Simon odgovarajući reče: mislim onaj kome najviše pokloni. A On mu reče: pravo si sudio.« (Luka 7,42.43)

Po našem ljudskom razumevanju, slobodno ponuđeno praštanje može biti opasno. Izgleda nam da će to voditi ka popuštanju grehu.

Izgleda da negde postoji ograničenje koliko puta možemo da se pokajemo, jer ćemo inače produžavati da se opredeljujemo za greh, ponovo kajemo i stalno tako. Međutim, ljubav je veliki čuvar koji nas odvraća od puta stalnog greha. Oni kojima je oprošteno znaju bolje od ikog drugog kako je velika ljubav Onoga koji im je oprostio i za uzvrat oni Ga najviše ljube. »Oni kojima je najviše oprostio ljubice Ga najviše i stajace najbliže Njegovom prestolu da Ga slave zbog Njegove velike ljubavi i neizmerne žrtve. Upravo kad najpotpunije shvatimo Božju ljubav, najbolje uviđamo i zloćudnost greha.« (Put Hristu, str. 28)

Kad znamo da smo voljeni i to bezuslovno, prirodno je da odgovorimo svojom ljubavlju. Što više saznajemo, upoznajemo i verujemo u Božju ljubav koja nas vodi na pokajanje, što je poznavanje Njegove ljubavi veće, i naše pokajanje će biti dublje.

Ako Ga ljubimo, držaćemo Njegove zapovesti. I samo ako Ga ljubimo možemo držati zapovesti. »Svaka prava poslušnost dolazi iz srca.« (Čežnja vekova, str. 574) Kad dođemo Isusu takvi kakvi smo, shvatamo da nas On prima. Kad nam daje dar pokajanja, dolazimo Mu, a Njegova ljubav je tako velika da nudi pokajanje i praštanje čak i onima kojima treba »mnogo« oprostiti. Tada se kod nas pokreće ljubav prema Njemu i želimo da budemo poslušni. Božje praštanje slobodno ponuđeno ne samo da nas ne navodi da više grešimo, nego je to jedina osnova prave poslušnosti koja postoji. Rimljanima 2,4 kaže nam da nas dobrota Božja na pokajanje vodi.

13. NADA ZA BOLESNI SVET

»I biće znaci u suncu i u mjesecu i u zvijezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova. Ljudi će umirati od straha i od čekanja onoga što ide na zemlju; jer će se i sile nebeske pokrenuti.« (Luka 21,25.26)

Kada bih bio lekar i imao tako bolesnog pacijenta kao što je naš svet danas, očajavao bih u svojoj nemoći da mu u bilo čemu pomognem. Pacijent sa slabim srcem nije neumitno osuđen na brzu smrt. Uz pažljivu negu i mudro lečenje ima dobre šanse da doživi duboku

starost. Ali, ako dobije i rak, tuberkulozu i zapaljenje pluća, sav se ospe alergijom i dobije tifus, a uz sve to doživi dva moždana udara, šanse da se oporavi biće negde oko nule.

To je stanje sveta danas. Nemir se širi. Rak greha prodro je u sva društvena tkiva. Lažne političke i religiozne doktrine truju izvore života. Vazduh je zatrovan netrpeljivošću i mržnjom. Ceo svet se nalazi na ivici smrti. Prvi udar javio se u obliku Prvog svetskog rata a zatim je usledio drugi, strašniji rat. Na zaprepašćenje mnogih, pacijent se oporavio i lekari sada užurbano traže lek koji bi spasio pacijenta od još jednog udara.

Nekolicina veruje da će civilizacija još jednom preživeti. Tri puta i gotovo je, kažu drugi. Jedino rešenje problema je Isus Hristos i On uskoro dolazi. Dolazi da uspostavi carstvo koje će večno trajati.

Adventisti veruju u drugi Isusov dolazak. To su poučavali i propovedali već dugo. Postojalo je vreme u prošlosti kada su oni koji su govorili o kraju sveta smatrani propovednicima propasti. Danas se oni smatraju realistima. Čak i naučnici i državnici zaključuju da ne možemo još dugo ovako. Mi imamo ovu nadu, nadu da će doći Onaj koji treba da dođe. Nadanje da će doći na oblacima i da će Ga ugledati svako oko. Nadu da dolazi da prikupi svoju decu sebi u svoj dom i učini kraj grehu i patnji. Središte naše nade je Isus. To je Isus koji ponovo dolazi. To je Isus koji nam je pripremio stanove. To je Isus koji jedini ima odgovor za svet koji umire.